

майка му го поучаваше, биеше го всеки ден, и то здравата, ама свиня разбира ли ти отъ пресна чиста водица, та и Мирьо да приеме поуки!

И майка му, хрисимата стрина Донка, бѣше рекла аманъ отъ него. Кжщата имъ бѣше сѣкашъ наопѣки отъ този немирникъ: на котката бѣше отрѣзълъ опашката, на кучето — ушитѣ, на кокошкитѣ крилетѣ и опашкитѣ, всички саксии съ цвѣтя изпотроши, всички прозорци счупи или пукна. Стенитѣ изподраска съ тебеширъ или моливъ, фиданкитѣ изпокърши, че то една ли бѣше поразията му?

— Недей, така, мами, недей така, сине, въ затвора ще идешъ нѣкога, зло ще те срещне, съвземи се, момчето ми! — викаше му единъ денъ стрина Донка, а той я гледаше насмѣшливо съ малкитѣ си очи и, безъ майка му да забележи, натисна плюскалото си отъ свирчога и калчищеното патронче удари майка му по лѣвото око. Стрина Донка писна, сложи ржка на удареното си око и седна на земята премалѣла. Този път Мирьо се уплаши, затича

се къмъ пжтната врата, но се препъна и тежко се удари о единъ камѣкъ. Крѣвъ рухна отъ челото му. На свой редъ той запищѣ, но следъ мигъ занѣмѣ, изпадна въ безсъзнание. Стрина Донка въ първия моментъ извика: „Пада ти се, разбойнико!“ Но като остана неподвиженъ, тя бързо се приближи, охна като забеляза локвата крѣвъ, вдигна го на ржце и го отнесе въ кжщи, сложи го на кревата, изми му раната и я превърза. Когато Мирьо се съвзе, първо видя надвесеното надъ него лице на майка му и на лицето ѝ подутото око. Постепенно мислитѣ му се про-

